

До гордої рослини, цебто до себе самого (1936)

Антонич Богдан-Ігор Васильович

Широкоплечі пні. Черва і червень.
З погаслих зір срібляве порошно
обсипує дубове листя. Дно
підземних рік. Тремтять рослинні первні.

Хмарин хустина на обличчі неба.
Співає сонно гімн гниття черва.
Заранній лук мов сонячна брова.
Проміння кусні — світло тонкостебле.

Зелена башта — дуб стрільчастоверхий,
підвівшись із ночі чорних нар,
виполює черву й гниття пожар
зливає свіжим соком — бог упертий.

Мов мідь живу, наснажує рослини
електрика зеленої землі,
але і ти — рослина горда, що
співаєш це, не знаючи пощо,
колись, мов пень, подолана від тлі,
покотишся землі на груди сині.

1 квітня 1936

Постійна адреса: http://ukrlit.org/antonych_bohdan_igor_vasyliovych/do_hordoi_roslyny